

113- CHUYỆN VUA NƯỚC BA-LA-NẠI NGHE TIẾNG KÊU TRONG GÒ MẢ

Phàm tất cả pháp, đối với những điều có thể cầu được, nếu dùng phương tiện, có thể đạt được, còn đối với những điều không thể cầu được, tuy rằng có muốn ép buộc cho được, cũng hoàn toàn không thể được. Giống như ép cát lấy dầu, nấu băng thành bơ thì chẳng những không được mà tự làm lao khổ mà thôi.

Ngày xưa ở nước Ba-la-nại có một vị vua tên là Phạm Dự, thường vào lúc nửa đêm nghe có tiếng kêu trong gò mả nói:

–Này vua, này vua!

Cứ như vậy, một đêm nghe tiếng kêu ấy ba lần. Nhà vua nghe tiếng lạ trong lòng rất hãi hùng. Song âm thanh ấy trải qua thời gian lâu mà vẫn không chấm dứt. Do đó nhà vua mới tụ tập các Bà-la-môn, thái sử, tướng sử, cùng nói:

–Vào ban đêm ta thường nghe tiếng gọi ta trong gò mả, ta thường lo sợ, không dám trả lời.

Mọi người đáp:

–Trong ngôi mộ ấy chắc hẳn phải có yêu quái mới tạo ra âm thanh đó. Bây giờ nên sai sứ giả có lòng can đảm, tới gò mả ấy để xem.

Nhà vua liền chiêu mộ rằng nếu ai trong đêm tối có thể đi đến ngôi mộ đó ta sẽ thưởng cho năm trăm đồng tiền vàng.

Khi ấy có một người cô độc, không có cha, gia đình rất nghèo khổ đói rách, nhưng rất có sức mạnh và can đảm, liền nhận lời chiêu mộ ấy, thân anh mặc giáp, đội mũ trụ, tay cầm dao gậy, ban đêm vào giữa gò mả. Nghe tiếng gọi vua. anh liền quát lên:

–Người là ai?

Đáp:

–Tôi là vật báu được chôn cất.

Nó nói với người được chiêu mộ:

–Người là bậc Trượng phu dũng mãnh. Ban đêm ta thường gọi vị vua ấy. Nếu vua ấy lên tiếng trả lời ta, ta sẽ nói: “Tôi muốn vào trong kho tàng của ngài.” Nhưng vị vua đó khiếp sợ, chưa hề trả lời ta. Song ta hiện nay cho đến bảy ngày, vào lúc sáng sớm tinh sương ta sẽ đến nhà người.

Người được tuyển mộ hỏi:

–Sáng mai tôi sẽ làm gì để đón rước ngài?

Vật báu nói:

–Người chỉ quét dọn vẩy nước trong nhà, vất bỏ những vật dơ dáy, lấy hương hoa trang sức, làm cho hết sức thanh tịnh, dùng bồ đào, nước ngọt, bơ sữa của con nai tất cả đều chứa đầy trong tám hũ, rồi mời tám Đạo nhân thọ thực đồ ăn của người, cúng dường xong người sẽ lấy cây đánh lên đầu Đạo nhân nói: “Vào góc nhà”. Như vậy thứ lớp xua đuổi các Đạo nhân vào góc nhà.

Người chiêu mộ biết xong, liền trở về nhà, đến chỗ vua để xin nhận năm trăm đồng tiền vàng, đem về đợi thiết lễ cúng dường.

Nhà vua hỏi:

–Âm thanh đó là do vật gì?

Người được chiêu mộ nói dối:

–Đó là quỷ mị.

Người được tuyển mộ nghe lời báu vật nói, ôm lòng sung sướng một mình, rồi mời

thầy cạo râu tóc, để tự trang nghiêm, chờ đến lúc mặt trời ló dạng sấm vật cúng dường đầy đủ, lúc ấy có tám Đạo nhân đến để thọ thực. Khi thọ thực xong, anh đánh lên đầu Đạo nhân ấy, đuổi vào góc nhà, liền biến thành một hũ vàng. Cứ thứ lớp xua những vị ấy vào góc biến thành tám hũ vàng.

Bấy giờ người thợ hớt tóc, đứng dòm vào một lỗ ở cánh cửa, thấy người ấy được của báu, im lặng tự nghĩ: “Ta hiểu pháp này rồi, vậy ta thử bắt chước pháp ấy xem.” Sau đó anh chuẩn bị đầy đủ như ở trên, thỉnh mời tám Đạo nhân, mời ăn xong rồi, đóng hết các cửa ngõ, đánh lên đầu Đạo nhân, anh tưởng cũng giống như trước, đạt được một đồng châu báu.

Song vị Đạo nhân này, đầu bể máu chảy ướt cả sàng tọa, anh đuổi vào góc nhà, vì quá gấp làm vị ấy đại tiện trong quần, thứ lớp đến người thứ bảy, đều bị đánh bằng gậy, từ từ ngã xuống đất. Trong đó có một người khí lực khỏe mạnh, liền co tay một cách thành linh, phóng ra ngoài lớn tiếng kêu:

–Sao vị chủ nhân này lại muốn giết chúng tôi.

Khi ấy vị quốc vương nước ấy bảo người đến xem, liền bắt chủ nhân hỏi rõ sự trạng.

Khi ấy người thợ hớt tóc, trình tâu rõ sự việc trên với vua, nhà vua liền bảo người đến nhà của người được tuyển mộ, thấy vàng báu của người đó. Nhà vua muốn đánh thuế để chiếm đoạt, nhưng các vàng báu ấy hóa thành rắn độc, biến thành đồng lửa.

Nhà vua liền bảo:

–Đó là phước của người.

Kẻ phạm ngu ở thế gian cũng lại như vậy, họ có đủ tinh tấn, thọ trì tám giới, được quả báo thiện, dần dần thực hành tám Chánh đạo, được quả vô lậu. Một người liền muốn bắt chước người kia, cũng thọ trì tám giới, nhưng bên trong không có lòng kính tín, mà mong cầu được lợi lạc, kẻ ấy đã không có quả thiện, trở lại gặt lấy tai ương, giống như người ngu kia, hoàn toàn không khác.